

CSAK A FÁK...

*Csak a fák, csak a fák, ezek
a hó merev lángjai körül guggoló
karcsú, fekete istenek,
csak a fák, melyek a hold feszes ezüstjén
csönd után csöndet dobolnak;
csak a fák, a gyökérig boldogok,
értik meg az egymás karjában elalvókat...*

*Édesen, sötétpirosan ég, kanyarog,
ereinkben lassú máglyaláng ez az éjjel.
Alszol már... a homály sűrűje moccan, összeség
lélegzeted hajlongó erdejével.
Fogakkal csókolnálak fel, hogy ébredj,
most, most kellene hallanod
szívemet, amint tisztán, szikrázva verdes,
mint fönnt isten pacsirtái, a csillagok!*

Régóta írom hozzád ezt a verset.

A címe: némaság.

*Nincs tovább, csak ameddig így öllelek,
és nem értik meg, csak a fák,*

*csak a fák, csak a fák, ezek
a hó merev lángjai körül guggoló
karcsú, fekete istenek,
csak a fák, mikor a hold feszes ezüstjén
csönd után csöndet dobolnak;
— zöld ritmust, melynek szárnyai alatt a dzsungelek
öröktől bodogok voltak.*

SIRATÓ

Sugár bíbora.

Vér bíbora.

*Egy cikkanás az égen,
zuhanva, gyorsan
homályosodik a soha.*

*Jaj, madaram, micsoda idő;
fészekben vércse-puskacsó!*

*A sebeidtől a szivedig
suhogó koromsas ereszkedik!*

*Haj, koromtollú sas-éjszaka
üvegszik rubin-szemeden.*

*Fekete sörétből kell ki a
halál csontfehér lilioma
s hajlong örökösen.*